

Сърдце си ти на нашата земя,
о Рила планина!
Отъ тебъ ли погледа си устремя,
отъ твойтѣ върхове красиви —
азъ виждамъ: равнини,
села, и градове, и ниви!

Ти прашашъ напоителни води
на ширнитѣ поля;
съ припѣвъ на пѣсенъта на три рѣки:
на Искъръ, Места и Марица, —
съ размахани крила —
летятъ надъ тебе волни птици.

По най-високитѣ ти рамена
блести и лѣте снѣгъ;
въвъ низинитѣ лѣха хладина
отъ ручеитѣ бързи, бѣли.
Наблизу и далекъ —
дървета клони сж навели.

А Мусала, забуленъ въвъ мъгли,
какво ли той мечтай? —
Дори, когато съ буря дѣждъ вали,
и въ мракъ потѣватъ равнинитѣ, —
да вижда родний край,
катъ буденъ стражъ отъ висинитѣ!

Като голѣми хубави очи
сж твойтѣ езера!
Окжпани въ предутринни лжчи,